

B. Tomos Hajnal
VISSZATÉRÉSEM

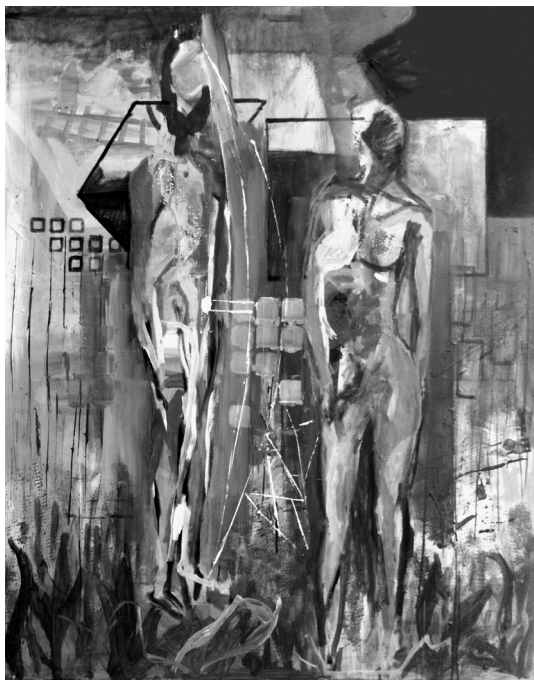
A két vaspálca között épp kifér az orrom
és a négy metszőfogam:
időnként beleharapok a levegőbe,
még meg tudom tenni.
Most ez mindennek a lényege.
Lélegzem, tehát vagyok.
Néha valami átlátszó folyadékot is
belém vezetnek, zacskóból, csövön, egyenesen vénába.
Éjjelente jól belakok. Persze álmomban.
Legutóbb füstölt csülök és savanyú, rántott káposzta
volt a vacsora. Mondták, hogy reggel hánytam,
de csak vizet, mert öt napja semmi nem ment le a torkomon.
Ma elvittek valahova lifttel.
Fel vagy le a földszintre, nem tudom, s közben
rólam, hordágyam fölött beszélgetett a két ápoló,
mint valami hajfestékről, vagy a tegnapi esti tv-sorozatról.
Aztán fények villantak, talán számítógépek monitorjai,
s betoltak egy sötét alagútba.
Kattogott a fejem, mintha halántékomat
két légkalapács püfölte volna.
Minden egyéb megszűnt. Kifutott alólam a gumilepedő,
testem áttűnt a sötét levegőtérbe.
Valamikor késő délután, vagy már este
visszavittek a kórterembe.
Társaimat nem láttam, de biztos,
megbámultak rendesen. Esemény voltam
a monoton napok pörgésében,
pont mintha valaki csörömpöléssel
sarokba dobna az üres felmosóvedret,
vagy megérkezik az ampullás-gyógyszeres kocsi.
Aztán ismét sötét lett.
Odakint talán kutya, talán ember vonított,

nem lehetett tisztán hallani:
minden moccanás háttérében zúgott-zagyvált
a négy lélegeztető gép.
Látványok helyett látomások keringtek körülöttem,
menekültem zihálva, bár senki sem üldözött,
próbáltam racionális történésekbe préselődni,
de minden izem ellenállt.
Láthatatlan esőben álltam, könnyeim összemosódtak
az ég vizével, s akkor egy pillanatra
orromba csapódott a kórházi párna mosószer-illata.
Minden kitisztult előttem.
Akárha lenyomtam volna otthonom kilincsét,
beléptem, megvirradt, visszatértem.

POHÁRBAN VONAL

Furcsán nézett rám,
szinte ellenségesen –
úgy szorította markában a poharat,
hogy már azt vártam, roppanjon.
Nem mond ő semmit – mondta –,
nekem nem, más világ az enyém,
úgy sem érteném,
hogy lehet csak reggel
kilenctől tizenegyig élni,
mikor lecsúszik az utolsó korty
és nincs több lóvé –
kikapszol minden, mint éj közepén,
ha beáll a generálsötét:
nincs politika, nyugdíjmelés,
kenyérár, fűtésszámla, időjárás-jelentés,
semmi ilyesmi,
csak egy pohár
a borpecsétes abroszon,
meg a reszketeg vonal

pia és átlátszó úr között,
minden korttyal közelebb a semmihez.
Ez a legelviselhetetlenebb: az üres pohár,
üres zseb, üres lakás,
a szemre leszálló homályos semmi,
de nekem ez kínai – mondja –,
jobb, ha veszem a flancos csészémet
a flancos kávémmal és elhúzok a francba,
van még asztal odébb,
tisztá abrosz, puccos bandák,
hát oda menjek,
húzzak el, ha mondja.

Ádám és Éva, 2020
(106 x 90 cm, vegyes technika, farost)